

havde truet med Konflikt. Nej, man har slet ikke i det andet Ting truet med Konflikt, det er en fuldstændig Misforstaaelse af, hvad Finansudvalgets Ordfører i det andet Ting har sagt; han har aldeles ikke slaaet paa Konflikt, men han har sagt, hvad der ligefrem er historisk sandt, hvad enhver maa erkende er i fuld Overensstemmelse med Virkeligheden, at naar denne Bevilling paa 520,000 Kr. nu bliver nægtet paa Tillægsbevillingsloven, og Regeringen saa alligevel bliver siddende og sætter disse Penge paa Statsregnskabet, som om der ingen Ting var passeret, saa have vi Konflikten. Men det er jo fuldstændig sandt, saa have vi jo Konflikten, idet Regeringen ikke anser det ene Tings Afgørelse, men paa et meget væsentligt Punkt er i Konflikt med det. Jeg gad vidst, om nogen vil benægte, at det er en fuldkommen historisk Kendsgerning. Saa har Ordføreren for Finansudvalget i det andet Ting tillige tilføjet, at han haabede, at dersom dette skulde ske, skulde Venstre fra sin Side vide at optræde paa en forsvarlig Maade eller noget lignende. Det samme Haab deler jeg. Jeg ser paa sligt med megen Bekymring og stor Alvor. Jeg beklager i høj Grad, om vi i det hele skulle have Konflikt og alt, hvad der kan tyde i denne Retning. Men ikke desmindre er det tillige mit Haab, at vi skulle vide at optræde paa passende Maade over for en slig Optræden, det tvivler jeg intet Øjeblik om, og jeg tvivler heller ikke paa, at den Slags Foranstaltninger ville komme til at gaa ud over de Herrer selv, hvad Erfaringerne i de sidste 20 Aar have vist.

Den ærede Ordfører kendte ikke noget til hemmelige Forhandlinger og forstod ikke rigtig mine Udtalelser angaaende hemmelige Forhandlinger. Det, han havde omtalt, var det, der var foregaaet i Udvalgene, navnlig Udvalget i det andet Ting. Jeg skal ikke her komme ind paa at skildre nærmere de hemmelige Underhandlinger, som jeg er saa lykkelig ikke at kende noget til. Jeg har bare hørt et eller andet, men jeg vil dog spørge: Kender den ærede Ordfører slet ikke noget til, hvad der foregik i Landstingets Minister-værelse den 7de Marts 1891? Er han slet ikke vidende om, at der blev den saakaldte Alderdomsforsørgelseslov tillige med adskillige andre Love afgjort eller foreløbig afgjort, ikke just af Medlemmer af det paagældende Udvalg — der var ganske vist enkelte af dem til Stede — men ogsaa af andre Medlemmer, der slet ikke havde Sæde i det paagældende Udvalg. Jeg skal

ikke forfølge dette videre, men det er ingen Hemmelighed for nogen af os, at den Slags Ting har fundet Sted, og at Alderdomsforsørgelsesloven knytter sig til den Slags Ting.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Høring): Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, der har fundet Sted i Dag, angaaende den Foranstaltning, som Regeringen traf i Foraaret, til Afhjælpning af Manglerne ved Kjøbenhavns Søbefæstning, men naar det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), der nu havde Ordet, udtalte, at den Bevilling, som blev benyttet i dette Øjemed, blev tagen paa Trods af Rigsdagen, vil jeg nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Det er ikke paa nogen Maade Tilfældet, denne Udtalelse er aldeles uberettiget.

Madsen-Mygdal: Om den omtalte Bevilling er tagen paa Trods af Rigsdagen eller ikke, vil først endelig vise sig, naar det Faktum kommer til at foreligge, at Bevillingen er nægtet, og Regeringen ganske rolig bliver siddende og sætter denne Sum paa Statsregnskabet for det løbende Aar. Hvis det sker, saa tillader jeg mig at hævde, at det er sket paa Trods af Rigsdagen.

Oct. Hansen: Den ærede Indenrigsminister anerkendte, at naar alle Faktorer vare enige, kunde man tage en Bevilling, som den her omhandlede, paa Finansloven, men det er netop det, jeg paastaar, at vi ere alle enige, ogsaa Regeringen, baade den ærede Indenrigsminister og den ærede Konseilspræsident, om, at de 200,000 Kr. skal gives, men Ministeren siger, der er formelle Vanskeligheder, og siger, at naar ikke alle ere enige, kunne vi ikke tage det paa Finansloven, og skønt vi ere enige i Realiteten, ere vi ikke enige om at tage det paa Finansloven. Det er jo et rent formelt og formalistisk Raisonnement. I Realiteten ere vi enige, og jeg antager ogsaa, der er mange af dette Tings Flertal, som med stor Beklagelse vilde se, at Kommunerne ikke fik den Støtte, som disse 200,000 Kr. ville afgive. Vi have jo her i Tinget Forkæmperne for Hartkornslettelsen, og det vilde forbavse mig, hvis de vilde være med til ikke at benytte denne Lejlighed til at hjælpe lidt paa Hartkornet. Til den ærede Ordfører vil jeg blot sige, at han citerede ikke den paagældende Passage i Indledningen til Betænkningen rigtigt. Der staar ikke blot det, at Regeringen ser sig i den Nødvendighed o. s. v., nej, Udvalget